

Arrest

nr. 236 762 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GROUWELS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PONSAERTS, die loco advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 1 maart 2009 bij de Belgische ambassade in Yaounde, Kameroen, een aanvraag in tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek. Het gevraagde visum wordt haar van ambtswege afgeleverd door de diplomatieke post. Verzoekster betreedt op 6 mei 2009 het Schengengrondgebied via Zurich, Zwitserland.

1.2. Op 23 september 2009 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffen-

de de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 17 februari 2011 onontvankelijk verklaard, maar op 25 september 2012 ongegrond verklaard. Eveneens wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij brief van 9 januari 2015 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 13 juli 2015 onontvankelijk verklaard. Er wordt eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 163 036 van 26 februari 2016 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.4. Bij brief van 18 september 2015 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 10 januari 2017 onontvankelijk verklaard. Eveneens wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 6 maart 2017 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Bij arrest van 10 maart 2017 met nr. 183 698 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel in uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.6. Verzoekster wordt op 22 maart 2017 in vrijheid gesteld, dit “[v]oornamelijk op basis van het feit dat ze nu een geregistreeerde duurzame relatie met haar Belgische partner kan aangaan, gezien de echtscheiding van de partner nu wettelijk een feit is. Het is natuurlijk aan betrokkenen om al het nodige te doen om deze geregistreeerde duurzame relatie in orde te brengen en op basis daarvan de nodige verblijfsaanvraag in te dienen.” Eveneens op 22 maart 2017 wordt het inreisverbod ingetrokken.

1.7. Bij brief van 18 april 2017 dient verzoekster een aanvraag in om tijdelijk te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dit in afwachting van het kunnen aangaan van een huwelijk met haar Belgische partner. Op 13 december 2017 wordt deze aanvraag geactualiseerd.

1.8. Verzoekster en haar Belgische partner doen op 22 januari 2018 aangifte van huwelijk bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende. Na negatief advies van het parket wordt de afsluiting van het huwelijk geweigerd.

1.9. De gemachtigde van de bevoegde minister verklaart op 30 augustus 2019 de aanvraag om verblijfsmachtiging van 18 april 2017 onontvankelijk. Eveneens op 30 augustus 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze laatste beslissing is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw

Naam, voornaam: [M.K.,B.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 62, § 2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het hoorrecht

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel: schending van artikel 8 EVRM, van de artikelen 62, §2 en 74/13 Vreemdelingenwet van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet leest als volgt:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.»

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Verzoekster roept daarnaast ook een schending in van artikel 8 EVRM 'Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Sedert de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad dd. 17 februari 2011 (RVV nr. 56.201 en nr. 56.202) wordt er in dit geval in de eerste plaats onderzocht of er sprake is van een gezinsleven en een privéleven. Dit is een feitenkwestie.

Ook de Raad van State bevestigt in zijn arresten van 4 januari 2019, nr. 13.120, en van 18 april 2019, nr. 244.246, dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting heeft niet alleen het gezinsleven maar ook het privéleven van verzoeker ambtshalve te onderzoeken.

1. Gezinsleven

Verzoekster heeft sinds 2014 een relatie met de heer [H.], van Belgische nationaliteit. Ze wonen samen te Oostende en wensen te trouwen. Gebaseerd op het negatief advies van het Parket, besloot de ambtenaar van de burgerlijke stand dit huwelijk niet goed te keuren. De procedure is hangend voor het Hof van Beroep te Gent met rolnummer A R2019/F A/263, met pleidooien op 13 februari 2020. De negatieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oostende is met andere woorden nog niet definitief.

Verzoekster is niet alleen de partner van de heer [H.] maar neemt als mantelzorger ook de dagelijkse zorgen van de heer [H.] op zich, zoals hierboven reeds uiteengezet en zoals bevestigd door het doktersattest (stuk 9).

Nu in casu vaststaat dat verzoekster in België een gezinsleven heeft en verwerende partij hiervan op de hoogte is, moet er worden nagegaan of verwerende partij, die middels de bestreden beslissing een einde maakt aan het verblijf van verzoekster in België, voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft voorzien in artikel 8, tweede lid EVRM en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het komt verwerende partij toe om te bewijzen dat zij overgegaan zijn tot een balansafweging tussen de individuele belangen van verzoeker en de belangen van de Staat.

Uit niets in de aangevochten beslissing blijkt dat er met dit gezinsleven enig rekening is gehouden. Het enige argument is: "Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

In het geval dat verzoekster het grondgebied moet verlaten, zal haar relatie met haar verloofde hieronder lijden. De heer [H.] zal hoogstwaarschijnlijk worden opgenomen in de psychiatrie, zoals de vorige keer gebeurd is op 22 maart 2017 (stuk 6 en 7).

Zoals hierna wordt gesteld, had de Dienst Vreemdelingenzaken, indien zij het hoorrecht had gerespecteerd, minstens kunnen wachten de beslissing te betekenen totdat het Hof van Beroep te Gent een uitspraak heeft gedaan over het huwelijk tussen verzoekster en haar partner, de heer [H.].

Hoewel de advocaat van verzoekster uitdrukkelijk gevraagd heeft het bevel om het grondgebied te verlaten op te schorten dan wel uit te stellen, weigert de Dienst Vreemdelingenzaken dit te doen (stuk 11 en 12). Krachtens artikel 74/14, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, had de Dienst Vreemdelingenzaken hier nochtans een solide reden voor.

Om ernstige psychologische problemen te vermijden had het redelijk geweest deze betekening enkele maanden uit te stellen, indien dan nog van toepassing.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt aldus het evenredigheidsbeginsel.

Om deze redenen is het duidelijk dat de bestreden beslissing een aanslag is op het gezinsleven van verzoekster en haar verloofde.

2. Privéleven

Aangezien verzoekster sinds 2009 in België verblijft, heeft zij naast een gezinsleven ook een privéleven opgebouwd in België.

Regelmatig brengt verzoekster bezoek aan haar broer, [J.P.N.], die in Brussel woont met zijn echtgenote, mevrouw [C.N.] en hun vier kinderen, [K.], [A.], [A.] en [K.N.]. Mevrouw [N.], haar belle sœur, beschouwt ze als één van haar beste vriendinnen. Samen babbelen ze, koken ze, organiseren ze feesten voor de kinderen van haar broer of voor andere gelegenheden. Tevens nodigt de buurvrouw van verzoekster, mevrouw [V.V.L.], haar regelmatig uit voor een etentje, dan wel omgekeerd. Bovendien kan verzoekster het zeer goed vinden met de zoon van de heer [H.], [K.H.], met wie ze de feestdagen rond Kerstmis en Nieuwjaar doorbracht.

Verzoekster heeft verder eveneens een cursus integratie gevolgd in 2011 als ook lessen Nederlands.

3. Schending artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

De verwerende partij heeft geen grondig en individueel onderzoek van het gezinsleven, noch van het privéleven van verzoekster gedaan, in de bestreden beslissing beperkt de verwerende partij de motivatie tot "Betrokkene is niet in bezit van een geldig visum."

De onvoldoende motivatie van de bestreden beslissing verschaft verzoekster geen inzicht in de redenen waarom in casu haar gezinsleven en haar verlovingsrelatie dan wel haar privéleven haar geen recht op verblijf geven.

In deze mate heeft de verwerende partij haar formele motiveringsplicht krachtens artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet nageleefd.

Bovendien blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij tot een concrete balansafweging tussen de individuele belangen van verzoekster en de belangen van de Belgische Staat is overgegaan.

Artikel 8 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet stellen duidelijk dat er bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het recht op privé- en gezinsleven.

Doordat verwerende partij geen rekening houdt met de informatie aangaande de gezinstoestand van verzoekster, hoewel zij hiervan voorafgaandelijk op de hoogte werden gebracht, o.m. door de brief van de advocaat geadresseerd aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 17 en 20 maart 2017 (stuk 2 en 4), noch aangaande de privétoestand schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel: schending van artikel 41, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het beginsel audi alteram partem

Artikel 7 Vreemdelingenwet, de wettelijke grondslag voor de bestreden beslissing, is de omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Hierna Terugkeerrichtlijn).

Artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Artikel 41, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie "Recht op behoorlijk bestuur" bepaalt het volgende:

"2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. "

De waarborgen, vastgesteld in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zijn in casu van toepassing.

Het is onbetwistbaar dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoekster werd betekend, haar benadeelt daar het minstens een onderbreking betekent van haar gezinsleven met haar partner, en dit voor een onbepaalde duur.

Overigens had verzoekster, indien zij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Zo had zij kunnen aangeven dat zij samen met haar partner, de heer [H.], een aangifte van hun huwelijk had gedaan, waarover het Hof van Beroep te Gent de partijen zal horen op 13 februari 2020 en vervolgens een oordeel zal vellen. De Dienst Vreemdelingenzaken had minstens kunnen wachten het bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen totdat de rechter hierover beslist heeft.

Ten gevolge van de bestreden beslissing, zal de heer [H.] enige tijd van verzoekster gescheiden worden.

Toen verzoekster gedetineerd werd in maart 2017, verslechterde de medische en psychische toestand van de heer [H.] vrijwel onmiddellijk. Hij geraakte in een depressie. Volgend op de vrijlating van verzoekster, verbeterde de toestand van de heer [H.] aanzienlijk.

Uit het verleden blijkt aldus dat verzoekster een belangrijke rol speelt binnen hun gezin. Als mantelzorger van haar partner, staat verzoekster in voor de dagelijkse zorgen van de heer [H.], die kampt met ernstige medische en psychiatrische klachten. Na de betekening van de bestreden beslissing, steeg het stressniveau van de heer [H.] opnieuw. De kans is zeer reëel dat zijn toestand opnieuw veel verslechtert.

Ook is het niet mogelijk voor de heer [H.] België voor lange tijd te verlaten gelet op zijn ziekte en gelet op zijn tewerkstelling in België.

Om deze redenen is het duidelijk dat de bestreden beslissing een aanslag is op het gezinsleven van verzoekster en haar verloofde.

Indien zij gehoord was geweest, had verzoekster deze elementen kunnen laten gelden (in het bijzonder de stand van haar huwelijk), die mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verwerende partij was op de hoogte van de relatie tussen verzoekster en de heer [H.] gelet op de brieven van de advocaat van verzoekster geadresseerd aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 17 maart en 20 maart 2017 (stuk 2 en 4), alsook op het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 6 maart 2017 (stuk 10).

Er werd geen grondig en individueel onderzoek gedaan naar het familieleven van verzoekster en van de gevolgen in geval van terugkeer naar Kameroen.

De rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het beginsel *audi alteram partem*, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Zo heeft uw Raad, in een arrest gelijkaardig aan huidige zaak, het volgende gesteld (RVV 5 september 2014, nr. 128.856):

« 3.3.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, aB. 303; Zie ook HvJ, 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de

richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

*Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.
(...)*

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

(...)

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). (...)

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. »

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat door verzoekster niet te hebben gehoord vóór het nemen van de bestreden beslissing, de verwerende partij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnterpreteerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden de determinerende juridische en feitelijke overwegingen vermeld. Er wordt geïndiceerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook worden de feitelijke gegevens vermeld die hebben geleid tot de toepassing van deze wetsbepaling. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomst-documenten, meer bepaald van een geldig visum.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing haar geen inzicht geeft in de redenen waarom haar gezinsleven en haar verlovingsrelatie met haar Belgische partner of nog haar privéleven haar niet toelaten tot

een verder verblijf. Zij stelt dat uit deze beslissing geen concrete belangenafweging blijkt. Zij verwijst hierbij naar artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband dient allereerst te worden geïndiceerd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen hem niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen en dat ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)).

De Raad merkt daarnaast op dat verweerder pas is overgegaan tot het nemen van het bestreden terugkeerbesluit na verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te hebben verklaard, waarbij hij reeds vaststelde dat niet blijkt dat verzoekster is verhinderd om (tijdelijk) terug te keren naar haar land van herkomst om van daaruit via de reguliere procedure bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging de nodige stappen te zetten om legaal in België te kunnen verblijven. In de motivering van deze beslissing ging verweerder reeds uitgebreid in op het door verzoekster ingeroepen gezinsleven met haar Belgische partner en op hun huwelijksplannen. Verweerder stelde allereerst vast dat de voltrekking van het huwelijk op 13 april 2018 werd geweigerd, omdat uit een geheel van omstandigheden en gegevens bleek dat de intenties enkel waren gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Hij oordeelde dat in dit verband geen nieuwe elementen voorlagen. Daarnaast oordeelde verweerder in deze beslissing in ieder geval ook dat de tijdelijke scheiding of verwijdering van het grondgebied om vanuit het land van herkomst de noodzakelijke formaliteiten te doorlopen ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verzoeksters privé- en gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij gaf aan dat van verzoekster enkel wordt verwacht dat zij in de voorliggende omstandigheden het grondgebied verlaat, met de mogelijkheid terug te keren van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. Hierbij werd ook reeds rekening gehouden met de ingeroepen fragiele psychologische toestand van de Belgische partner en het gegeven dat deze laatste bij een eerdere vasthouding met het oog op verwijdering van verzoekster in maart 2017 diende te worden opgenomen. Verweerder stelde vast dat verzoekster niet aantoonde dat de gezondheidstoestand van haar partner na twee jaar nog steeds fragiel is en zij daarenboven ook niet aannemelijk maakt dat er wezenlijke hinderpalen zijn voor haar partner om haar tijdelijk te vergezellen naar Kameroen, te meer nu de partner reeds eerder naar dit land reisde om er in het huwelijk te treden met zijn vorige echtgenote. In deze beslissing werd trouwens ook nog ingegaan op de door verzoekster in haar aanvraag aangevoerde gezondheidsproblemen. Verweerder stelde vast dat geen recente medische stukken voorlagen die kunnen aantonen dat verzoekster om medische redenen is verhinderd te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst. Hij merkte ook op dat verzoekster in maart 2017 nog werd onderzocht door een centrumarts en zij "fit to fly" werd bevonden. De Raad stelt vast dat, blijkens de stukken van het administratief dossier, verzoekster op 2 december 2019, datum waarop zij in haar verzoekschrift bevestigt in kennis te zijn gesteld van de bestreden beslissing, eveneens in kennis werd gesteld van de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er moet dus worden aangenomen dat de motieven van deze laatste beslissing verzoekster gekend waren en zij met kennis van zaken haar beroepsmogelijkheden tegen de bestreden beslissing heeft kunnen aanwenden. Het doel van de formele motiveringsplicht is hiermee bereikt.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Inzake de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad verder op dat dit beginsel hem niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoekster betwist op zich niet dat zij *“niet in het bezit [is] van een geldig visum”* en dat de gemachtigde van de bevoegde minister haar bijgevolg krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel kan bevelen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Verzoekster beroept zich op een schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven omvat. Zij beroept zich evenzeer op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Een verder onderzocht in het licht van deze bepalingen dringt zich op.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven sinds 2014 met een Belgische man, met wie zij samenwoont en ook wenst te huwen. Zij stelt nog een procedure voor het hof van beroep van Gent hangende te hebben tegen de beslissing van de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering om het gewenste huwelijk af te sluiten.

Wat dit ingeroepen gezinsleven betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster zich hierop reeds beriep in haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds werd aangegeven, is verweerder op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing overgegaan tot het onontvankelijk verklaren van deze aanvraag. In deze beslissing stelde verweerder zich reeds op het standpunt dat in de voorliggende omstandigheden niet blijkt dat het ingeroepen gezinsleven met de Belgische partner er zich tegen verzet dat verzoekster, minstens tijdelijk met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het (Schengen)grondgebied verlaat om terug te keren naar haar land van herkomst. In eerste instantie wees verweerder erop dat de huwelijksvoltrekking tussen verzoekster en haar Belgische partner werd geweigerd door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand, omdat uit een geheel van omstandigheden en gegevens blijkt dat hiermee enkel een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de staat van gehuwde wordt beoogd. Daarnaast oordeelde verweerder in ieder geval ook dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, ofwel om zich in het bezit te doen stellen van de noodzakelijke binnenkomst- en verblijfsdocumenten, het gezins- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verweerder benadrukte dat verzoekster kan terugkeren naar België op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Verweerder hield hierbij ook rekening met de ingeroepen fragiele psychologische toestand

van verzoeksters partner, die in 2017 voor een ernstige depressie diende te worden opgenomen toen verzoekster werd opgesloten met het oog op repatriëring. Verweerder stelde vast dat niet is aangetoond dat de partner zich twee jaar later nog steeds in een fragiele toestand bevindt. Ook stelde hij dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er wezenlijke hinderpalen zijn die de partner verhinderen om verzoekster tijdelijk te vergezellen naar Kameroen, te meer nu hij reeds naar dit land reisde om er in het huwelijk te treden met zijn vorige echtgenote.

Door pas over te gaan tot het nemen van het bestreden terugkeerbesluit na eerst de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging te hebben behandeld – en in het kader van deze beslissing reeds te hebben vastgesteld dat in de voorliggende omstandigheden niet blijkt dat het ingeroepen gezinsleven met de Belgische partner er zich tegen verzet dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst, minstens tijdelijk om zich in het buitenland in het bezit te doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten – kan worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van het bestreden terugkeerbesluit het ingeroepen gezinsleven in rekening heeft gebracht. Rekening houdend met wat voorafgaat, kan verzoekster niet zonder meer voorhouden dat geen grondig en individueel onderzoek of geen belangenafweging heeft plaatsgevonden. Het komt in de voorliggende omstandigheden aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de gedane beoordeling en belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. Verweerder heeft, door erop te wijzen dat volgens de bevoegde instanties met het voorgenomen huwelijk louter een verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd, aangegeven het oprecht en dus beschermenswaardig karakter van het ingeroepen gezinsleven in twijfel te trekken. Verzoekster betwist niet dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand de voltrekking van het huwelijk weigerde, omwille van een geheel van omstandigheden en gegevens die wijzen op een schijnhuwelijk. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nieuwe gegevens of elementen in dit verband gekend waren of dienden te zijn die alsnog konden wijzen op een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Het enkele gegeven dat verzoekster in dit verband nog een procedure hangende heeft voor het hof van beroep van Gent wijst hier op zich nog niet op. Nu verzoekster niet kan overtuigen dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing alsnog concrete aanwijzingen voorlagen van een beschermenswaardig gezinsleven, blijkt niet dat zij zich dienstig op het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM kan beroepen in het kader van de huidige procedure.

Daarenboven moet worden herhaald dat verweerder in alle gevallen ook heeft geoordeeld dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om te voldoen aan de wettelijke bepalingen, ofwel om zich in het bezit te doen stellen van de noodzakelijke binnenkomst- en verblijfsdocumenten, het gezins- en privéleven van verzoekster niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verweerder stelt dat niet is aangetoond dat de partner zich na twee jaar nog steeds in een fragiele toestand bevindt. Ook stelt hij dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er wezenlijke hinderpalen zijn die de partner verhinderen om verzoekster tijdelijk te vergezellen naar Kameroen, te meer nu hij in het verleden reeds naar dit land reisde. Op deze wijze heeft verweerder ook reeds rekening gehouden met de situatie waarin alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou blijken te bestaan – bijvoorbeeld mocht verzoekster in beroep alsnog toelating krijgen om te huwen –, maar geoordeeld dat zelfs in deze situatie niet kan worden gesproken van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, nu verzoekster dan enkel tijdelijk dient terug te keren naar haar land van herkomst en haar partner haar hierbij bovendien kan vergezellen.

Indien verzoekster in het kader van haar procedure voor het hof van beroep inzake de weigering van huwelijksvoltrekking alsnog de toelating krijgt om te huwen, kan zij inderdaad vanuit het herkomstland steeds een (visum)aanvraag indienen om alsnog in België in het huwelijk te kunnen treden en hier samen met haar Belgische partner te verblijven. Verzoekster weerlegt het motief niet dat in deze situatie er enkel sprake hoeft te zijn van een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied, totdat zij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Verzoekster toont, door louter te wijzen op de procedure voor het hof van beroep, nog niet aan dat verweerder inzake haar voorgehouden gezinsleven een kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging heeft gemaakt.

Verzoekster stelt nog dat indien zij het grondgebied dient te verlaten haar relatie met haar Belgische partner hieronder zal lijden en haar partner 'hoogstwaarschijnlijk' opnieuw zal moeten worden opgenomen in de psychiatrie. Verzoekster geeft zelf echter aan dat de gezondheidstoestand van haar partner na haar vrijlating in maart 2017 snel verbeterde. Er blijkt niet dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dit is ruim twee jaar na de eerdere opname van de partner, nog concrete aanwijzingen voorlagen dat de partner zich in een fragiele psychologische toestand bevond, zoals verweerder correct heeft aangegeven. In tegenstelling tot in maart 2017 ligt thans bovendien geen gedwongen verwijderingsmaatregel voor, zodat ook geenszins zonder meer kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing eenzelfde impact op de partner zou hebben. In de bestreden beslissing wordt verzoekster een termijn van 30 dagen toegekend om vrijwillig uitvoering te geven aan het terugkeerbesluit. Zij kan dus zelf haar vertrek organiseren, dit in samenspraak met haar voorgehouden partner.

Met haar betoog overtuigt verzoekster ook niet dat verweerder met miskennis van de voorliggende feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat er hinderpalen zijn die de partner verhinderen om haar tijdelijk te vergezellen naar Kameroen. Zij betwist niet dat haar partner eerder reeds naar dit land is gereisd. Verzoekster toont verder niet aan dat haar partner gezondheidsproblemen heeft die hem verhinderen om haar tijdelijk te vergezellen naar Kameroen. In zoverre zij nog wijst op een tewerkstelling van haar partner in België, wordt allereerst opgemerkt dat verzoekster op geen enkele manier aannemelijk maakt dat haar partner nog is tewerkgesteld in België. Zelfs mocht dit alsnog het geval blijken te zijn, blijkt hiermee nog niet dat de partner verzoekster dan niet tijdelijk kan vergezellen naar Kameroen, al is het maar tijdens de vakantieperiodes. Verzoeksters betoog kan geen afbreuk doen aan de gedane beoordeling.

Verzoekster diende er zich ook van bewust te zijn dat, gelet op haar illegale of precaire verblijfssituatie in België, het door haar ingeroepen gezinsleven in België met haar Belgische partner vanaf het begin precair was. In deze omstandigheden aanvaardt het EHRM enkel in uitzonderlijke omstandigheden een miskennis van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden zich voordeden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster legt voor het eerst in het kader van huidige procedure voor de Raad nog een medisch attest van 9 december 2019 voor waarin wordt verklaard dat zij optreedt als mantelzorgster voor haar partner. Een verdere verduidelijking, zoals over de gezondheidstoestand van de partner, wordt in dit attest niet gegeven. Er moet worden vastgesteld dat dit attest enkel handelt over de situatie enkele maanden na het nemen van de bestreden beslissing. Uit het attest blijkt niet dat de hierin beschreven situatie deze is zoals deze zich voordeed op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Op geen enkele wijze gaf verzoekster in haar verblijfsaanvraag, of in een actualisatie van deze aanvraag, ook aan dat zij dan zou optreden als mantelzorgster. Doordat in het voorgelegde attest elke verdere toelichting ontbreekt, zoals omtrent de precieze redenen waarom de partner momenteel is aangewezen op mantelzorg, kunnen op basis van dit stuk ook geen dienstige gevolgen worden getrokken voor de wettigheid van de bestreden beslissing. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar een stuk dat louter handelt over een situatie die zich pas voordeed na het nemen van de bestreden beslissing, en waarmee het bestuur geen rekening kon houden bij het nemen van deze beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

In zoverre verzoekster vervolgens kritiek uit op de latere weigering van verweerder om in te gaan op haar vraag om verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten zoals bepaald in het bestreden terugkeerbesluit moet worden opgemerkt dat deze weigering als dusdanig niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Verzoekster toont hiermee de onwettigheid van het genomen terugkeerbesluit op zich nog niet aan.

Verzoekster toont niet aan dat enig aspect van het door haar ingeroepen gezinsleven ten onrechte niet in rekening is gebracht bij het nemen van het bestreden terugkeerbesluit. Evenmin toont zij aan dat de beoordeling van verweerder steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of er sprake is van een kennelijk onredelijke of disproportionele beoordeling of belangenafweging. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

Verzoekster beroept zich nog op een privéleven in België. Zij stelt regelmatige contacten te onderhouden met haar broer en diens gezinsleden en met haar buurvrouw. In dit verband geeft ze ook nog aan dat ze de feestdagen rond kerstmis en nieuwjaar doorbrengt met de zoon van haar Belgische partner. Ook stelt ze een inburgeringscursus te hebben gevolgd in 2011, evenals lessen Nederlands.

Verzoekster laat evenwel na in dit verband de nodige stavingstukken voor te leggen, zodat het wezenlijk blijft bij loutere beweringen. Met haar betoog toont zij niet op onderbouwde wijze aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van de sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Een beschermenswaardig privéleven wordt niet concreet aangetoond. Rekening houdend met de illegale verblijfssituatie van verzoekster, toont zij daarenboven ook in geen geval en op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissing disproportioneel zou ingrijpen op deze privébelangen. Op geen enkele wijze gaf verzoekster in haar verblijfsaanvraag ook aan dat de elementen die zij thans aanhaalt haar zouden verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om zich vanuit dit land in het bezit te doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

Gelet op de thans voorliggende gegevens wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Op basis van hetgeen voorafgaat, kan worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van het bestreden terugkeerbesluit rekening heeft gehouden met het gezins- of familieleven van verzoekster en met haar gezondheidstoestand. Verzoekster geeft daarnaast niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft, zodat niet kan worden ingezien dat het hoger belang van het kind in rekening diende te worden gebracht.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, blijkt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verder niet dat het privéleven een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt in de voorliggende omstandigheden niet aangetoond.

2.7. Verzoekster toont niet aan dat enige bepaling vervat in een internationaal verdrag verhinderde dat haar met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Zij toont geen schending van dit wetsartikel aan.

2.8. Rekening houdend met de voorgaande bespreking, wordt nog vastgesteld dat de uiteenzetting van verzoekster niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Waar verzoekster zich beroept op een schending van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad allereerst op dat niet blijkt dat zij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van dit artikel. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in een arrest van 5 november 2014 (C-166/13, Sophie Mukarubega, §§38-82) reeds geoordeeld dat de betrokken vreemdeling niet specifiek nog moet worden gehoord over een terugkeerbesluit, wanneer dit volgt op een afwijzing van een verblijfsaanvraag waarin het illegale verblijf reeds is vastgesteld en binnen deze procedure het recht om te worden gehoord volledig is geëerbiedigd. In de voorliggende zaak blijkt niet, verzoekster geeft dit alvast niet aan, dat zij in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet reeds naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar heeft kunnen

maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en over de redenen die kunnen rechtvaardigen dat wordt afgezien van het nemen van een terugkeerbesluit. Bij haar uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden was zij in de mogelijkheid om alle concrete gegevens naar voor te brengen die volgens haar maken dat zij in de actuele omstandigheden is verhinderd het Belgische grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst om van daaruit een aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten houdt zo ook enkel in dat verzoekster in de actuele omstandigheden België dienen te verlaten, zonder dat dit haar verhindert dit land terug binnen te komen van zodra zij de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten heeft. Verzoekster had ook steeds de mogelijkheid om deze aanvraag te actualiseren. In deze omstandigheden blijkt niet dat zij dienstig de schending van het hoorrecht kan invoeren.

Daarenboven wijst de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Com-missie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoekster stelt dat zij nog had kunnen aanbrengen dat zij een aangifte van huwelijk heeft gedaan en zij en haar partner hieromtrent door het hof van beroep worden gehoord op 13 februari 2020. Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking heeft verweerder evenwel reeds rekening gehouden met verzoeksters voorgehouden relatie met een Belgische man en met de huwelijksaangifte. Hij wees op de beslissing van de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de huwelijksvoltrekking, omdat hiermee enkel een verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd. In deze omstandigheden was verweerder van oordeel dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, waarbij verzoekster kan terugkeren naar België van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten, verzoeksters recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven niet miskent. Rekening houdend met deze reeds gedane beoordeling die verzoekster niet onderuit haalt, en waar zij niet aantoonde dat enige wettelijke bepaling haar een recht geeft om op het Belgische grondgebied aanwezig te zijn enkel omdat zij nog een beroepsmogelijkheid heeft tegen de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking en zij ook niet aannemelijk maakt dat haar persoonlijke aanwezigheid in deze procedure dan is vereist en zij haar standpunt in deze procedure niet kan laten vertolken door haar partner en/of advocaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat het aangebrachte gegeven een wezenlijke invloed had kunnen hebben op de genomen beslissing. Nu verzoekster intussen reeds de kans had om zelf haar standpunt naar voor te brengen voor het hof van beroep blijkt ook niet dat zij bij dit aspect van haar betoog nog een voldoende belang kan doen gelden.

Verzoekster wijst verder opnieuw op de verslechtering van de gezondheidstoestand van haar partner tijdens haar eerdere vasthouding in maart 2017. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt reeds voldoende dat dit gegeven wel degelijk in rekening is gebracht.

In zoverre verzoekster thans stelt op te treden als mantelzorger voor haar partner, herhaalt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat hiervan al sprake was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat zij hiernaar niet dienstig kan verwijzen om de bestreden beslissing nietig te doen verklaren. Er liggen geen medische stukken voor die concreet aantonen dat de partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog ernstige psychiatrische klachten had.

Verzoekster betoogt nog dat het voor haar partner niet mogelijk is om België voor lange tijd te verlaten gelet op zijn ziekte en zijn tewerkstelling in België. Zij beperkt zich op dit punt evenwel tot loutere beweringen, die niet met de nodige bewijsstukken worden onderbouwd. Hiermee overtuigt zij niet dat zij nog elementen naar voor had kunnen brengen die de beoordeling van het bestuur konden hebben beïnvloed. Uit niets blijkt dat de partner actueel nog werkt of dat hij verzoekster niet tijdelijk kan vergezellen naar Kameroen, zoals verweerder heeft geoordeeld.

Verzoekster maakt dus ook niet concreet aannemelijk dat zij, indien alsnog bijkomend gehoord, het bestuur nog enig bijkomend concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat van invloed kon zijn op het beslissingsproces.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden aanvaard.

2.10. In zoverre verzoekster ten slotte verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad, blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. In de continentale rechtstraditie hebben arresten bovendien geen precedentswaarde.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS